

Pierre Goursat

Paray-le-Monial

9 augustus 1978.

Allereerst aanbidden Vervolgens is er mededogen

Interventie over de kleine offers, de , aanbidding _ _ en de compassie , tijdens een retraite van de Broederschap van Jezus .

Nou praktisch, hoe radicaal te zijn? Wel, we zijn radicaal zoals Thérèse van het Kind Jezus door heel kleine offers te brengen, maar voortdurend. Kleine offers van je eigenliefde, van je wil, van luisteren naar de ander die aan het woord is – voordat we tegen hem praten, luisteren we naar hem [...]. Daarmee bewaart de Heer ons. Hij bewaart ons in liefde, in Zijn liefde. Ik was erg geraakt toen ik enkele mensen zag waarvan ik dacht dat ze heel heilig waren – je kunt het mis hebben – ze waren altijd gastvrij, je had altijd het gevoel dat ze niets anders te doen hadden dan je te ontvangen [...].

Allereerst aanbidden [...]. vervolgens is er mededogen. Je bent in aanbidding: je krijgt

compassie, want Hij lijdt vreselijk, arme Jezus! Dus je wordt wakker, je blijft wakker, je blijft flink; je bent geen voluntarist maar je hebt geen weke houding, we zijn echt radicaal, maar met een onopvallend radicalisme, dat is heel belangrijk. Aanbidding [leidt ons tot] compassie: compassie voor Jezus, voor de anderen die je om je heen ziet. En mededogen opent onze ogen, je merkt dat er mensen naast ons zijn die we niet zagen en die niets zeggen, maar die je wel zou kunnen helpen [...]. Dus dat doen we. En tegelijkertijd, wanneer je aanbidt, wanneer dit mededogen er is, brandt er een innerlijk vuur in ons: het vuur begint je in de aanbidding te grijpen: [zoals] met een blaasbalg van een smid, het ontwikkelt zich in contact met anderen in deze naastenliefde voor anderen en dan ben je een echte levende fakkel. Je rent naar buiten, je zegt: «Ah maar Heer, Heer, kom!» Zoals broeder Frans [die] zich in de modder van Assisi rolde en zei: «Mijn Heer Jezus Christus is niet geliefd!» Nou dan zeg je, wat draagt hij een vuur! De mensen zeggen: «Wat is er nog meer mis met die daar?» Maar het is duidelijk dat het hen van streek maakt, er is iets verbazingwekkends. Als we dit vuur echt in onszelf hebben, nou dan steek je het hele dorp in brand! Dus wat hebben we nodig om te branden! Kijk naar de pastoor van Ars, iedereen kwam naar de pastoor van Ars [...]. Dus de mens is gemaakt om te branden. Dus leg overal lucifers neer, je gaat het vuur zien dat je gaat maken. Maar je strijkt je lucifers niet aan, je houdt ze in je zak, het is dom! Dus dat is het. Maar heb echt die liefde. Echt aanbidt. Aanbidt, aanbidt [...].

We blijven in Zijn liefde. [We moeten] bidden en onze harten in vuur en vlam hebben van liefde. Zo heb je een andere blik op de broers. En de Heer leidt ons naar zo'n persoon aan wie we niet dachten of die we niet zagen, maar het is de Heer die ons leidt. En de Heer lijdt in zo'n persoon of lijdt met zo'n persoon, en echt de Heer toont hem aan ons. En je zegt: «Maar hoe, Heer, kan ik zo blind zijn om niet te merken dat die persoon in mijn buurt was en dat ik me om hem moest bekommeren!» [...].

Je moet dus om deze genade van mededogen vragen omdat het een genade is die gegeven wordt. En als je de Heer in de ander ziet, is dat zo'n vreugde, het is fantastisch! En dat weerhoudt ons er niet van om met hem te bidden, aangezien je met Hem leeft. Je blijft bij Hem en als je terugkomt, straalt je helemaal, dus je houdt veel meer van je vrouw, je kinderen, je bent in vrede, het is buitengewoon [...].

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com